

VENÄLÄISEN TERRORISTIN KARRIEERI

Tällaisella alaotsikolla varusti eserräpuolueen edustaja hra Rubanovitsh Karaulovin kuolemalle omistamansa artikkelin ranskalaisessa sosialistilehdessä „L'Humanité”²². Karrieeri on todellakin opettavainen.

Vuoden 1881 maaliskuun 1 päivän jälkeen Karaulov saapui Pariisiin ja ehdotti Narodnaja voljan päämiehelle, että tämä antaisi hänen toimekseen järjestön ennallistamisen. „Vestnik Narodnoi Voli”²³ julkaisun toimittaja Tihomirov, josta sittemmin tuli luopio, antoi hänelle valtuudet. Karaulov palasi Venäjälle yhdessä Lopatinin, Suhomlinin y.m. kanssa. Vuonna 1884 hänet vangitaan Kieivissä ja tuomitaan oikeudessa 4 vuodeksi pakkotyövankeuteen, samaan aikaan kun hänen kollegansa tuomitaan kuolemaan tai elinkautiseen pakkotyövankeuteen.

Millä tämä „oudoksuttava — hra Rubanovitshin sanontaa käyttäen — suopeus” on selitettävissä. Kerrotaan — sanoo hra Rubanovitsh, — että sotaoikeuden puheenjohtaja oli yllättynyt Karaulovin ja traagillisesti kuolleen poikansa yhdennäköisyydestä. Mutta „tällä oudoksuttavalla suopeudella on muitakin selityksiä” — lisää hra Rubanovitsh, kuitenkin sanomatta, millaisia nuo muut selitykset ovat*.

Sen sijaan Karaulovin myöhäisempi „karrieeri” ei herätä mitään epäilyksiä. Vuonna 1905 hän esiintyi siinä määrin avoimesti vallankumouksellisia vastaan, että valitsijat eivät valinneet häntä I eikä II Duumaan. „Jos edessäni on kaksi leiriä”, sanoi Karaulov eräässä joukkokokouksessa („Birzhevyje Vedomosti”²⁴ lehden tiedon mukaan), „joista

* Kysymys on nähtävästi niistä julkilausutuista epäilyksistä, että Karaulov olisi antanut „avomellisiä todistuksia”.

toisessa ovat hallituksen joukot ja toisessa vallankumoukselliset surullisenkuuluisine proletariaatin diktatuuritunnuksineen, niin lähdän epäröimättä edellisten mukana jälkimmäisiä vastaan". Ei ole ihmeellistä, että Witte puuhasi tällaiselle miehelle takaisin oikeuksia. Ei ole ihmeellistä, että Karaulov nousi III Duumassa eräälle ensimmäisistä paikoista halpamaisimpien, vastavallankumouksellisimpien kadettien keskuudessa huulillaan ainainen ulkokultainen fraasi.

Ihmeellistä on se, että löytyy ihmisiä, jotka saattavat pitää itseään myötämielisinä demokratialle ja jotka nyt Karaulovin kuoleman jälkeen kunnioittavat häntä „demokraattina”, „taistelijana” j.n.e.

Ihmeellistä on se, että eserräpuolueen edustaja hra Rubanovitsh saattaa kirjoittaa Ranskan sosialistien äänenkannattajassa: „maltillisten leiriin siirtyneelle entiselle eserrälle voidaan antaa paljon anteeksi siitä hyvästä, että hän osasi koskettaa parhaita kieliä” (kysymys on siitä Duuman istunnosta, jossa oikeistolaiset sanoivat Karaulovia pakko-työvangiksi ja tämä vastasi olevansa ylpeä siitä).

Se, että luopiolle „annetaan” efektiivisen *fraasin* vuoksi „anteeksi” hänen karrierinsa, on eserrien hengen mukaista. Luopioita on kaikissa vallankumouksellisissa puolueissa, kaikissa maissa, ja niiden joukossa on aina efektiivestareita. Mutta sellaista, että vallankumoukselliset, „vallankumouksellisten” puolueiden edustajat, sanoisivat julkisesti: luopiolle „voidaan antaa paljon anteeksi” sattuvan huudahduksen vuoksi — sellaista ei satu usein. Sellainen vaatii sitä, että näennäisesti „vallankumouksellisessa” puolueessa olisi tavattoman suuri prosenttiluku *pommi-liberaaleja*. Sellainen vaatii sitä, että nämä pommiavaimet jääneet liberaalit saisivat tyyssijan „vallankumouksellisissa” puolueissa, jotka eivät lainkaan välitä puolustaa käytännössä vallankumouksellisia periaatteita, vallankumouksellisia velvoituksia, vallankumouksellista kunnian- ja velvollisuudentuntoa.

On olemassa toinenkin, syvällisempi opetus, joka tästä „venäläisen terroristin karrierista” juontuu. Se on opetus luokkataistelusta, se havainnollistaa sitä, että vain vallankumoukselliset *luokat* voivat nykyään Venäjällä olla edes jossain määrin vakaumuksellisten vallankumouspuolueiden tukena. Ei yksin Karaulov, vaan *massamäärin* porvarillista

sivistyneistöä, joka joku aika sitten oli demokraattista ja jopa vallankumouksellistakin, on nyt kääntänyt *selkänsä* demokratialle ja vallankumoukselle. Se ei ole sattuma, vaan kiertämätön seuraus Venäjän porvariston luokkatietoisuuden kehityksestä, porvariston, joka on *kokemuksesta* tullut huomaamaan, miten lähellä on se hetki, jolloin monarkian „leiri” ja vallankumouksen leiri asettuvat toisiaan vastaan,—joka on kokemuksesta tullut huomaamaan, *minkä* valinnan se, porvaristo, joutuu tällöin tekemään.

Ken haluaa ottaa oppia Venäjän vallankumouksen suurista opetuksista, hänen tulee ymmärtää, että vain proletariaatin luokkatietoisuuden kehittyminen, vain *tuon* luokan järjestäytyminen, vain sen puolueen puhdistaminen pikku-porvarillisista „mukanakulkijoista”, näille ominaisesta periaatteettomuudesta, horjunnasta ja heikkoudesta *voi* johtaa jälleen ja varmasti johtaakin jälleen kansan voittoihin Romanovien monarkiasta.

„Sotsial-Demokrat” № 19—20,
tammikuun 13 (26) pnä 1911

Julkaistaan
„Sotsial-Demokrat” lehdessä
tekstin mukaan